

Изх. №17.23.01/127
Дата: 13.12.2017 г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ на РБ

ВХ № ПГ-730-00-82

ПОЛУЧЕНО НА 14.12.2017 г.

ДО
Г-Н РУМЕН РАДЕВ
ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-Н БОЙКО БОРИСОВ
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

Г-ЖА МАЯ МАНОЛОВА
ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ,
УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ОМБУДСМАН,

1

Бихме желали да Ви запознаем с подписката събирана в началото на 2017 г. от мюсюлманите в страната срещу законопроекти целящи ограничаване правата на мюсюлманите и цялостната политика на държавата, насочена срещу мюсюлманите и исляма.

Под подписката са се подписали 46 016 (четиридесет и шест хиляди и шестнадесет) пълнолетни граждани.

Подписката прилагаме и към Законопроекта за изменение и допълнение на Наказателния кодекс от 26.05.2017 г. (в копие).

Заедно с това, с настоящето излагаме позицията си по така предложения законопроект, разгледан от Висшия мюсюлмански съвет на 08.12.2017 г.

1. По § 1. Предлага се нова т. 31 в чл. 93, с която да се даде дефиниция на понятието „Радикален ислям”.

От граматическа и богословска гледна точка понятието е изцяло неправилно. Идеология и религия са две различни неща, а ислям в цял свят всеки знае, че е религия. Опитът на непознаващи материята депутати – християни, независимо в какъв контекст да дават законова дефиниция за исляма, чрез която индиректно се казва, че изповядваното от мюсюлманите не е религия, а някакъв вид идеология /която може да е радикална или не/ е ислямофобски, ксенофобски и обиждащ световната общност на мюсюлманите акт.

2. По § 2. Предлага се нова ал. 2 в чл. 108 НК, в която се криминализира проповядването на „радикален ислям”.

Този текст е силна проява на дискриминация и ксенофобия от страна на българския законодателен орган. Считаме, че е безсмислен, защото не инкриминира деяние, което до момента не е било инкриминирано. Описаните в законопроекта деяния и към настоящия момент са квалифицирани като престъпления, т.е. реално няма проект на текст, който инкриминира някакво деяние, което до момента не е било считано за обществено опасно и не е намерило израз в досегашните разпоредби на НК.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от НК по отношение на антидемократичната идеология е напълно достатъчна в това отношение. Всичко останало е израз на желанието на вносителите на законопроекта да обявят една религия за опасна.

Въвеждането на понятие „радикален ислям“ и квалифицирането му като престъпление е, като да се въведе понятие „мюсюлмански тероризъм“, по същата логика може да имаме специални/квалифицирани деяния за убийство, като „убийство извършено от мюсюлманин“, за което да се предвижда по тежко наказание, от убийството извършено от немюсюлманин.

По логиката на вносителите на закона може „убийството на мюсюлманин“ да е привилегирован състав на престъпление и да се предвижда по леко наказание за такова деяние, за разлика от това ако убитият е немюсюлманин. И така целия НК може да бъде разширен в зависимост от религията на извършителя или жертвата.

3. По § 3. Не е ясно какво точно предлагат вносителите. По скоро прилича на квалифициран състав на принуда, чието място е в глава втора, раздел V от Особената част на НК, в чл. 143, ал. 1 и следващите.

Докато вносителите, като систематично място в НК предлагат чл. 162а, т.е. в Глава трета „Престъпления против правата на гражданите”, Раздел I „Престъпления против правата на гражданите”.

Считаме, че поради недостатъчно познаване на Наказателния кодекс от страна на вносителите е предложено нещо, което прилича на специален или квалифициран състав на престъплението – принуда, но не на правилното място. Като това обяснява и логиката на самото предложение, а именно, че на вносителите на законопроекта не им е известно, че принудата съгласно българското законодателство е престъпление и затова са преценили за необходимо да създават текстове и едно по едно да криминализират различни деяния, които по същността си представляват принуда. Ето защо считаме за напълно ненужен този текст.

И към днешна дата ако някой принуди другото да носи или да не носи, каквито и да е било дрехи, използвайки насилие, заплаха, принуда, то би бил наказателноотговорен, съгласно българското законодателство.

По същия начин, колкото общественоопасно е да бъде принуден някой по описаните в законопроекта начини да носи облекло скриващо частично или цялостно лицето му, толкова общественоопасно е и да бъде принуден по същите описани начини да не носи такова облекло. Толкова общественоопасно е и ако бъде принуден да ходи с къса пола, с голямо деколте, ярко оранжева жилетка, без чорапи или само с бамбукови такива.

Ето защо, ако вносителите на законопроекта, все още считат, че обществото има нужда от подобен текст, то по добре да бъде на правилното място и наистина да има своята универсалност, в смисъл, че всеки, който принуждава някого да се облича или съблича по начин против волята му може да бъде наказателноотговорен, като текста бъде прецизиран, отчитайки другите обществени необходиминости, като носене на униформа, специално облекло, климатични особености. Накрая да не стигнем дотам, че когато един родител увива детето си с шалче против волята му, за да не настине, ще се окаже престъпник.

Не на последно място да се отчете, че вече има приет закон уреждащ носенето на облекло скриващо частично или цялостно лицето, като според този закон е позволено, където и да е било на обществени места в страната ни, да се носи забранка, стига тя да не скрива цялостно или частично лицето. Като за цялостното или частично скриване на лицето и то само на определени места е предвидена административнонаказателна отговорност, т. е. ако някой принуди другото да носи

подобно облекло на определено място, всъщност го принуждава и да върши административно нарушение, за което също е предвидена законова санкция.

И отново стигаме до извода, че деянията и правоотношения, които се опитват да регулират със законодателна инициатива вносителите на законопроекта, вече са уредени в българските закони и имат своята санкционна охрана.

С най-голямо уважение към парламентаризма, трябва да се препоръча на народните представители, преди да се възползват от правото си на законодателна инициатива и да се опитват да пренаписват закони, да ги прочетат.

4. По мотивите.

На първо място и мотивите и самият законопроект обиждат и огорчават мюсюлманската общност в България, която е естественният щит срещу каквито и да е крайни течения, търсещи подкрепа сред мюсюлманските общности в световен мащаб.

Мотивирането на съответната законодателна инициатива е некомпетентно, факт е, че обосновките са направени от хора, които не са експерти, което е ясно изразено в некомпетентното използване на ислямската терминология.

Въпреки твърденията, както в мотивите на законопроекта, така и в предварителната оценка на въздействието, предлаганите законови текстове ще имат най-вече въздействие върху мюсюлмани (то терористи за щастие в България няма). Това го твърдим и поради следните причини:

1. Проектното определение за т.н. „радикален ислям“ (фраза, която е съставена от два антонима) ще даде възможност и законова власт на недобронамерени или просто некомпетентни правоохранителни органи да интерпретират определението съгласно зададения от политиците дневен ред;

2. Заиграването от страна на институции, органи, личности с определението за „радикален ислям“ ще отключи верижни реакции, които ще имат необратим негативен ефект за националната сигурност. В България през последните 27 години, терористични актове извършени от български мюсюлмани няма. Ако в България се появят такива опасни елементи със сигурност ще са външни или повлияни отвън. Законодателната инициатива е част от едни процеси, от едно станало модерно негативно отношение към мюсюлманите и към малцинствата в България въобще (може да припомним поведението на един от вносителите на законопроекта от 20 май 2011 г.), изразяващо се във вербална и в последно време и физическа агресия, включително и чрез медии защитаващи „свободата“ на словото и осигуряващи и „другата“ гледна точка, които също значително спомагат да се развият подобни процеси. Тези процеси от една страна създават благоприятна почва за маргинализиране, от друга привличат вниманието на

външни терористични организации, които да си дадат сметка, че тук се създава тази благоприятна обстановка за намиране на чувстващи се угнетени и подходящи за манипулиране личности, които да станат жертва на опасни течения, които вече стигат до целите си чрез интернет. Напластяването на това, че в България исляма е обявен за престъпление; в България политически лидери организират нападения над джамии и палят килимчета; в България може да те нападнат защото си със забрадка; в България дори и да си български гражданин, ако си мюсюлманка със забрадка, политическите лидери могат да те изхвърлят през границата безнаказано; в България държавата събаря минарета; в България мразят мюсюлманите; всичко това в комплект с тенденцията за многобройни законодателни инициативи, които засягат права на мюсюлмани създават почва на подходящите хора за манипулация и привличат интереса на терористи - манипулатори.

При едно злощастие и един терористичен акт, това поведение и говорене ще се активира още повече и ще бъде и следствие и причина за тероризъм, а политическите дивиденти ще продължават да бъдат за такива, като вносителите на законопроекта.

Осъзнавайки своята отговорност и имайки предвид всичко изброено, ние, представителите на мюсюлманската общност в Република България сме принудени да защитаваме неприкосновените си граждански права по всякакъв законен и демократичен начин. За да не се предприемат стъпки, които ще вредят на имиджа на страната ни в момента, в който се готвим да поемем председателството на Европейския съюз, призоваваме към по-мъдър подход от страна на мнозинството от народните представители, държавното ръководство и заинтересованите държавни институции и вярваме, че ще положите необходимите усилия за отхвърляне на направените предложения за промяна в Наказателния кодекс.

Приложение: *подписка;*

С уважение,

ВЕДАТ С. АХМЕД
Председател

